

ГОВОРИ ВИНАГИ ИСТИНАТА

(Разказъ отъ Уилямъ Уртъ-Свъртъ)

Имало нѣкога едно персийско момче, което желало много да отиде въ прочутия градъ Багдатъ — да се учи. Ала то не могло да отиде тамъ, разбира се, безъ пари, а така сжщо и безъ позволения на майка си, та се посъветвало съ нея. Майка му се съгласила и му дала при това 40 жълтици, които тя пришила въ дрехитѣ му, за да не би да ги изгуби, или да му ги открадне нѣкой.

Преди да напусне бащиния си домъ, момченцето дало обещание на майка си никога да не лъже. Тя се простила съ него, като му казалa, че може би, никога тѣ не ще се видятъ пакъ на тоя свѣтъ. Следъ това момчето тръгнало на път.

Въ Хамаданъ компанията, съ която пътувало момчето била нападна отъ голѣма разбойническа шайка на коне. Шайката ограбила по редъ всичкитѣ пътници.

Единъ отъ разбойникитѣ попиталъ момчето дали има пари. То не се опитало да скрие истината и отговорило веднага, че има 40 жълтици зашити въ дрехитѣ си.

Разбойникътъ се изсмѣлъ, като помислилъ, че момчето се шегува.

Следъ това другъ отъ шайката го попиталъ за сжщото и получилъ сжщия отговоръ. Следъ малко завели момчето при главатаря на шайката, който се обърналъ къмъ него съ тия думи:

„Слушай, мое момче, колко пари имашъ?“

Момчето отговорило пакъ: „Казахъ вече на двамина отъ вашитѣ хора, че имамъ 40 жълтици, които сж пришити въ дрехитѣ ми“.

Тогава главатаря заповѣдалъ да разпорятъ дрехата на момчето, въ която наистина тѣ намѣрили жълтицитѣ, които били тъкмо толкова на брой, колкото казало момчето.

Главатарьтъ на шайката и другаритѣ му, разбира се, се изненадали извънредно много. Тѣ не били свикнали на подобна честностъ.

„Какъ така, ти каза истината на

хората ми, следъ като тѣй грижливо си скрилъ паритѣ?“ — попиталъ главатарьтъ.

„Казахъ я, защото не можехъ да престѣпя думата си. Обещахъ на майка си, че никога не ще лъжа“ — отвърнало момчето.

Главатарьтъ се трогналъ отъ вѣрността и куража на момчето и не му взелъ паритѣ. Преданието говори, даже че този примѣръ на извънредна честностъ тѣй силно подействувалъ на главатаря на разбойническата шайка и на хората му, че тѣ всички се отказали отъ своя отвратителенъ занаятъ и се прибрали по домоветѣ си на мирна и честна работа.

Отъ англ. Р. И.

Всрѣдъ Балкана

Отвредъ балкани тъмни
съсь ведра красота
преплитатъ свежа гривна
всрѣдъ толкова цвѣтя.

Балканското поточе
потайно си шуми
унесено клокочи
и нѣкого теши.

Небето е дълбоко
и съ много синини
цѣлува тѣзъ високи
балкани — отъ душа.

Тукъ грижитѣ, тжгитѣ
забравя самъ човѣкъ
и тука всрѣдъ горитѣ
живота става лекъ

Гърдитѣ се изпълватъ
съсь ведъръ въздухъ чистъ
и волень ти запѣвашъ
съсь гласъ подъ тая висъ,

която се разгрѣща
надъ нашитѣ глави
балканитѣ прегрѣща
всрѣдъ толкозъ синеви...

Янко Д. Урумовъ